

THE
ARGYLLSHIRE
AND
SUTHERLAND
HIGHLANDERS

INLEIDING

In 1881 werd er onder Edward Cordwell en Hugh Childers grote hervormingen uitgevoerd in het Engels leger. Bataljons werden samengevoegd en de nummering, welke de eenheden weergaven, vervangen door territoriale benamingen.

Het 91ste bataljon (Argyllshire) en het 93ste bataljon (Sutherland) werden samengevoegd en dienden nu onder één zelfde badge, en noemde voortaan The Argyll and Sutherland Highlanders (Princess Louise's).

Engeland had nood aan een groter leger, om de strijd tegen Napoleon op te nemen. En om zijn vele wingewesten te behoeden. Met het inzetten van (niet Engelse) eenheden ver weg van thuis, sloeg de Engelse legerleiding twee vliegen in één klap. Enerzijds onder Engelse vlag, hielden Schotse troepen de overzeese kolonies militair recht. En anderzijds was de mogelijkheid véél kleiner dat er een nieuwe schotse rebellie zou uitbreken (1745-1746, de mislukte jacobite revolt).

Uiteindelijk vochten The Argyllshire and Sutherland Highlanders tot op vandaag op vele fronten. En vergaarden een zeer goed gevuld palmares van veldslagen , eervolle vermeldingen en deden hun moto meer dan eer aan.

SANS PEUR , DO NOT FORGET

GESCHIEDENIS

91ste

Begin 1800 verloor het regiment een op een bepaald moment zijn Highland status. En werd het een gewoon Brits regiment te voet.

In September 1812 diende het 91ste, in Spanje, onder het leger Wellington. Half april 1814 was het laatste bolwerk, Parijs, gevallen en de Franse koning Louis XVIII besteeg terug de troon.

Het 91ste verhuisde toen naar Ierland, maar negen maanden later stonden zij terug op het Europese vasteland. Gedurende de slag van Waterloo werden ze in reserve gehouden en kan zij geen eervolle vermelding op hun palmares schrijven.

Na de val van Napoleon verbleef het regiment tot 1818 in Frankrijk als een bezettingsmacht. Op 3 november 1818 stak de eenheid het kanaal over om in Dover terug Engelse bodem te betreden. Zoals de meeste Britse eenheden werden zij ingezet in de vele kolonies welk het Brits Imperium rijk was.

En steeds vielen er slachtoffers. Niet alleen tijdens conflicten maar door ziekten opgedaan in de vreemde.

Tussen 1836 en 1842 diende er een detachement, 3 compagnies sterk, op het eiland St-Helena. In 1840 besliste, de Britse Minister van Buitenlandse zaken Lord Palmerston, om het overleden lichaam van Napoleon te overhandigen aan Frankrijk.

Het 91ste zorgde samen met de plaatselijke militie aan weerszijden van de straten een erehaag tot aan de schepen "BELL PAULE" en "DOLPIN", welke het lichaam van de keizer kwamen repatriëren.

Tijdens de Kaffer oorlog (Zuid-Afrika, 1846-1847) onderging een afdeling van het 91ste regiment een zeer gedisciplineerde daad van zelfopoffering. Het schip "BIRKENHEAD" liep op een rots voor de kust van Simon's Town (Kaap Goede Hoop /Zuid-Afrika). Masten braken af en ravage was enorm. Op bevel werden vrouwen en kinderen via sloepen van boord gehaald. De soldaten hielden appel op het achterdek. Het schip brak uiteindelijk in twee. Van de 631 zielen aan boord werden er slechts 103 gered. Niet één vrouw of kind verloor het leven.

Toen de Duitse Keizer van Pruisen dat voorval te horen kreeg, beval hij dat er in iedere kamer van elke Pruisische kazerne een kopij van dit verslag uitgehangen werd. Als voorbeeld van ultieme discipline. Van de 52 officieren en manschappen van de 91ste verdronken er 43.

93ste

Net als andere regimenten kende het 93ste een hele reeks van verplaatsingen over de hele wereld. Tussen 1805 en 1814 verbleef het regiment in India en Zuid-Afrika.

In april 1814 keerde het terug naar Plymouth (Engeland) om van daaruit te vertrekken naar Noord-Amerika. Als onderdeel van een TASK FORCE tegen de United States of America. Na de Louisiana campagne werd het 93ste naar Canada gestuurd om via St-John's Newfoundland de trans-Atlantische oversteek te maken naar Engeland.

In november 1823 vertrok het regiment naar de Windward en Leeward eilanden (Britse Benedenwindse Eilanden/Caraïben). Om 11 jaar later terug te keren naar het vaderland. In dit deployment verloor het regiment 302 officieren en manschappen. De meeste door de gele koorts.

In oktober 1836 was het regiment reeds terug gekazerneerd te Dublin (Ierland). Terwijl men zich reeds aan het voorbereiden was om af te schepen naar Gibraltar, werd het 93ste op schepen gezet met richting Canada. In de buurt van Kingston (Canada-USA grens) stonden 500 gewapende Amerikanen lijnrecht tegenover het 83ste (later 1ste Royal Irish Rifles) en het 93ste. Toen een officier van het 83ste geraakt werd door een geweerkogel, reageerde het 93ste door een tegenaanval voor dat alles zou escaleren. Het was de eerste keer dat het regiment hulp kreeg van een (Canadese) militia gekleed in een highland uniform. Later verhuisde het regiment nog naar Toronto, Montreal en Quebec. In de zomer van 1848 keerde men terug naar Scotland.

DE KRIMoorlog EN DE INDIAANSE MUTTERIJEN

Halverwege de 19de eeuw belandde het Brits Imperium in een oorlog met Rusland (Krim) . En een jaar later brak in de Ganges vallei de Indische muitereien uit.

Enkel het 93ste Highlander Regiment nam deel aan deze twee campagnes en behaalde 7 Victoria Crosses (1854-1859). Tijdens deze periode was het 91ste gekazerneerd in Griekenland (Corfu).

De oorlog op de Krim is gekend , door het groot menselijk leed en ontbering van de troepen. Het Victoriaans heldendom en rampzalige militaire acties (the charge of the light brigade). De eerste gestructureerde veldhospitelen (Florence Nightingale en haar compagnie).

Het was ook het éérste oorlogscnflict welk door oorlogscorrespondenten die (telegraaf) het thuisfront informeerden over het verloop van de strijd.

DE KRIMoorlog

De Krimoorlog is een onderdeel van de Russische-Turkse oorlogen welke van 1853 tot 1856 duurden. De omstandigheden in het Engels leger waren slecht , gebrekkige verzorging , kou en cholera-epidemie kostten veel soldaten op de Krim het leven. Tot aan het eind van de 19de eeuw was dit een algemeen verschijnsel. In het Britse leger bestond er een groot verschil tussen de leefomstandigheden waarin soldaten en het officierscorps verkeerde. Officieren konden in adellijke stijl jachtpartijen en diners organiseren , de Britse soldaten hadden gebrek aan alles.

Napoleon III slaagde erin om in 1856 de partijen in Parijs rond de tafel te krijgen en er een vredesverdrag te laten ondertekenen. Door de overwinning op Rusland werd Frankrijk op het Europese vasteland de sterkste macht. De Britse zeemacht strekte zich na de Krimoorlog uit tot de Zwarte zee. Rusland verloor zijn militaire machtspositie. Tussen Rusland en Oostenrijk werd het conservatief verbond verbroken (beide staten hadden tegenstrijdige belangen in de Balkan). Turkije kwam als grote verliezer uit de strijd en het land stevende af naar een zuiver islamitisch bewind. Het zaad was gezaaid voor een nieuw conflict welk amper 20 jaar later zou losbarsten in een nooit eerder gekende proporties.

Er is wel een belangrijk feit aan te halen. Het gebeurde allemaal te Balaklava.

The Thin Red Line

“ BALAKLAVA “

Krimoorlog 25 oktober 1854

Tijdens de Krimoorlog, maakte het 93ste Sutherland Highlanders deel uit van de Highland Brigade, welke zich onderscheidde op Alma, Balaklava en Sebastopol

Op Balaklava verwierf het regiment onsterfelijke roem toen, onder het commando van Sir Colin Campbell, vormde ze een lijn van twee gelederen en sloeg een Russische cavalerie aanval af (6de Huzaren Brigade).

Campbell vertelde zijn manschappen “ *Er is geen terugweg mogelijk hier mannen. U zult hier sterven waar jullie staan (SANS PEUR)* . Ondanks een grote overmacht versloegen zij de aanvallende ruiters.

William H. Russell, correspondent van de London Times, was getuige van deze veldslag en beschreef het gevecht van de Highlanders. De Russische cavalerie liep zich te pletter tegen een dunne rode lijn van staal. Sinds die dag spreekt men van “The Thin Red Line”.

INDIAANSE MUTTERIJ

Mangal Pandey , een soldaat in het 34ste regiment van de “Bengal Native Infantry” leidde in 1857 de opstand tijdens de Engelse overheersing. Hij werd gevangengenomen , veroordeeld en opgehangen. Dit vormde echter het begin van de India's éérste onafhankelijksoorlog. Welke leidde tot de ondergang van de Britse Oost-Indische Compagnie en tot het onder de Engelse kroon plaatsen van Brits-India.

Deze opstand dwong de Britten tot een reorganisatie van het leger , het financieel stelsel en alle administratie in India.

Na de historische overwinning van het 93ste te Balaklava werd dit regiment reeds naar India gestuurd om de opstand de kop in te drukken. Tijdens deze operaties werden er 7 Victoria Cross overhandigd aan deze eenheid. Vijf officieren en 45 soldaten sneuvelden tijdens deze campagne. 1 off. en 37 soldaten stierven aan hun verwondingen , 1 off. en 83 soldaten stierven door ziekten.

Het 91ste dat nog steeds op het eiland Corfu zat , werd tenslotte ook naar India gestuurd. De reis bracht hen naar Egypte , waar zij over land van Alexandrie tot Suez (Rode zee) liepen (het Suezkanaal moest nog gegraven worden). Tegen dat zij in India aankwamen was de munitie zo goed als gedaan. Toch verbleven ze er nog 9 jaren als een bezettingmacht in deze kolonie.

DE TWEEDE WERELDOORLOG 1939 – 1945

Twee bataljons (7de en het 8ste, onderdeel van de 51ste Highland Divisie) werden gemobiliseerd en kwamen eind januari 1940 in Frankrijk aan als onderdeel van de BEF (British Expeditionary Force). Tijdens de Blitzkrieg vochten ze steeds in de achterhoede van het BEF dat ten slotte via Duinkerke wist te ontkomen naar Engeland.

Op 4 juni ondernamen ze samen met het Frans leger een laatste tegenaanval tegen de Duitse overmacht. Het werd de zwartste dag van het bataljon. 23 officieren en 500 manschappen sneuvelde, raakten gewond of werden gevangengenomen. De 15de juni evacuerende de laatste Argylls, aan boord van de ss Duke of Argyll (een trein-ferrie welke dienst deed tussen Heysham-Belfast).

Het 1ste bataljon welk in Palestina gekazerneerd was, werd naar Egypte gestuurd om samen met ander eenheden een defensieve linie te vormen tegen een mogelijke Italiaanse invasie. In mei 1940 werden ze hals over kop naar Kreta gestuurd om een Duitse invasie af te weren. Een tweede maal moesten de Argylls de aftocht blazen via een evacuatie over zee. 5000 geallieerden soldaten, waaronder 300 A&S, verdwenen in Duitse gevangenschap. Door het verlies van vele officieren, onderofficieren en soldaten vochten de resten van het bataljon over een breed front in het Midden-Oosten, Egypte en Eritrea.

Het 2de bataljon dat in het Verre-Oosten (Malaya) gelegerd was, werd sinds 7 december 1941 plots in een oorlog gestort. Ondanks een heldhaftige tegenstand werden ze overrompeld tijdens de inname van Singapor. Via chineese junks konden 52 Argylls en 22 Marines ontsnappen naar Ceylon. De meesten werden gevangengenomen en door de Japanse bezetter te werk gesteld in Thailand (Birma Road railway).

De Argylls betreurden 244 doden in de strijd en nog eens 184 doden welke vielen in gevangenschap of door ziekten.

Als resultaat van het grote verlies van manschappen (Frankrijk 1940 en Malay 1941) werd het regiment terug op sterkte gebracht in Engeland. Tot juni 1942 werden ze ingezet als kustverdediging in Brittanie, tot ze ingezet werden als een onderdeel van het 8ste leger in Noord-Afrika. In de woestijn vochten ze tegen het Duitse Afrika-korps van Gen.E. Rommel. Op 23 oktober 1942 vochten ze in de éérste linie tijdens de slag van El Alamein, welk een keerpunt was voor de geallieerden in deze oorlog. Begin juli 1943 landden het 1ste, 7de, en het 8ste bataljon op het eiland Sicilie om daarna het Italiaanse vasteland te betreden en de vijand naar het noorden terug te dringen. Het 7de keerde in oktober, samen met de 51ste Highland Division terug naar Engeland als voorbereiding voor een volgende operatie.(Normandie).

De 1ste Argylls vochten 15 maanden lang in Italië en waren op alle fronten aanwezig. Gustav linie, Anzio, Liri vallei, Monte Cassino, Rome, Gothic linie.

Intussen was Engeland herschapen tot één groot trainingsveld, met een gigantische voorraad aan mensen en materieel, dat gereed stond om de uiteindelijke landing op het vaste land. Op 14 juni 1944 (8 dagen na D-Day) arriveerde het 7ste bataljon in Frankrijk en nam onmiddellijk deel aan de gevechten om Cean. Daarna volgden de bevrijding van de kusthavens

Le Havre en Duinkerke. Noordwaarts trokken ze verder Vlaanderen en Nederland binnen. Tilburg werd ontzet door het 2de en 7de bataljon.

In december 1944 sloeg het 7de een Duitse tegenaanval af in de Ourthe vallei (Lavaux-Beaulaen-Cens). 38 Manschappen lieten het leven in de Belgische ardennen.

Het 7de en 8ste bataljon stak in de nacht van 24 maart 1945 de rivier de Rijn over te Rees (noord-west van Wessel). Van daaruit ging het voor de Schotten steeds vlugger richting Bremen en Bremerhaven.

De Duitsers capituleerden op 8 mei 1945 . Het einde van deze oorlog, wat ook weer een grote reorganisatie inhield voor de Argylls and Sutherlands.

KOREA

Engeland was samen met de geallieerden als winnaar uit de oorlog gekomen , maar zat economisch aan de grond . Tot 1954 moest de bevolking nog steeds met rantsoenbonnen hun eten kopen. Het Britse leger was teruggevallen tot 20% van zijn totaal tijdens de oorlog.

The Argylls and Sutherlands (2de bat.) vormden een bezettingsmacht in West-Duitsland. Het 1ste bat. werd naar het Midden-Oosten (Palastina) gestuurd en later naar het Verre-Oosten (Hong-Kong).

In maart 1951 verlieten de Argylls het Koreaanse slagveld . 35 doden en 135 gewonden was de balans na 8 maanden strijd. Tussen 1958 en 1959 werden de A&S als UNO troepen op het eiland Cuyprus geplaatst. Begin 1964 vertrokken ze terug naar het Verre-Oosten (Borneo).

In juni 1967 volgde hun volgende tour naar Aden, welk een zeer strategisch punt was voor de Engelsen.(controle van de zeeroute naar India door het Suez kanaal). Er heerste een burgeroorlog tegen de Britse bezetting.

ADEN

In 1967 waren er vele rellen in de Arabische Crater wijk , tussen het Nationaal Bevrijdingsfront (NLF) en de rivaliserende fractie (FLOSY) Front voor de Bevrijding van bezet Zuid-Jemen. Een interventie van Britse troepen om de situatie te kalmeren mislukte en de rellen escaleerden, er werden aanvallen gepleegd op politie agenten, de RAF basis (Khormakser) en op militairen van het 1ste Bataljon Lancashire Regiment (camp Radfan). 22 Britse militairen lagen dood en de Crater wijk was in handen van zo'n 500 gewapende Arabische terroristen en politie. Onder leiding van Luitenant-Kolonel Mitchell (mad mitch) begonnen de Argylls aan de bezetting van de wijk. Mitchell gebruikte een "sterke arm methode" om de controle te behouden , de laatste resterende maanden voor de Britse terugtrekking. Een systeem van patrouilles , uitkijkposten , checkpoints en het verzamelen van inlichtingen zorgde voor een rust en veiligheid in deze opstandige wijk.

Het opleggen van "Argyll recht" werd , niet overal (zelfs door bepaalde Britse parlementsleden) als vanzelfsprekend beschouwd. Na het Aden-conflict waren er plannen om het A&S Regiment te ontbinden. Mitchell nam een prominente rol in "save the Argylls" campagne. Hij was na het optreden in Aden een populair figuur in Engeland. Dankzij een groot protest van de bevolking d.m.v. vele protestbrieven bleef het regiment gespaard van een ontbinding.

MARKANTE WEETJES

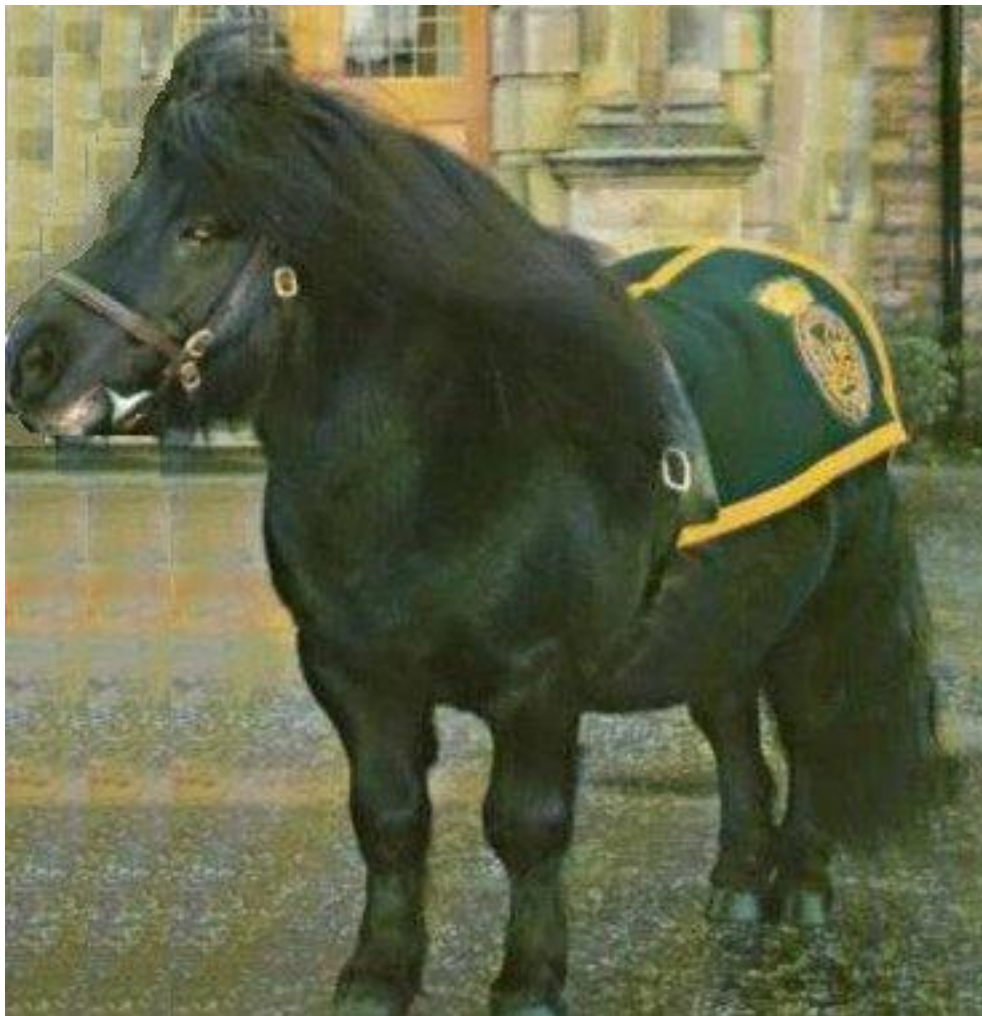
MASCOTTE

De mascotte van het regiment is steeds een Schetland pony, welke altijd de naam CRUACHAN draagt.

CRUACHAN I (1922-1942) werd de éérste Regiments mascotte in 1929. Hij stierf op 11/04/1942 op een leeftijd van 20 jaar.

CRUACHAN II (1952-1984) was present in Edinburg in september 1952 wanneer het bataljon terugkeerde vanuit Hong Kong. Cruachan ging op pensioen in 1979 en stierf in 1984 op een leeftijd van 32 jaar.

CRUACHAN III vervoegde het bataljon in 1995.

DOEDELZAK

Sinds 1854 mogen er in alle Highlander Regimenten ,een Pipe-Major en 5 spelers in het regiment opgenomen worden. De muziekkapitelen zijn reglementair vastgelegd. Voor ,marsmuziek (Highland Laddie /The Cambells are coming), de aanval (Monymusk) en tijdens een begrafenis (Lochaber).

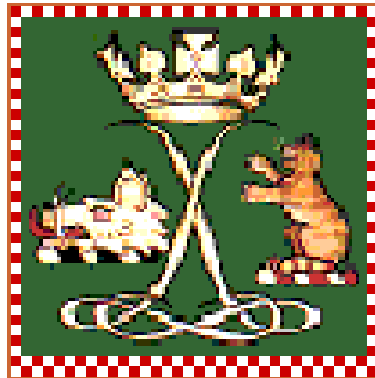

TARTAN

Beide regimenten droegen de in het begin de Government of Black Watch tartan.Tussen 1809 en 1864 verloor het 91ste zijn Highland status en zo ook het draagrecht van de kilt.In 1881 met het samenvoegen van beide regimenten draagt men de Government tartan maar met een lichte schaduw.Officieren en Onderofficieren dragen een groen zijden lint aan de voorkant over de kilt.

DE REGIMENTSBADGE

Het is de grootste badge van alle Schotse eenheden. Ze is ontworpen door Prinses Louise (dochter van Queen Victoria) en getrouwd met de 9de Duke of Argyllshire in 1871.

In het midden wordt de berekop (wapenschild van de graaf Argyllshire) en de kat (wapenschild van de graaf Sutherland) gescheiden door twee in elkaar verworven initialen van de Prinses Louise. Er boven prijkt de prinseselijke kroon. Het Regiment heeft twee motto's.

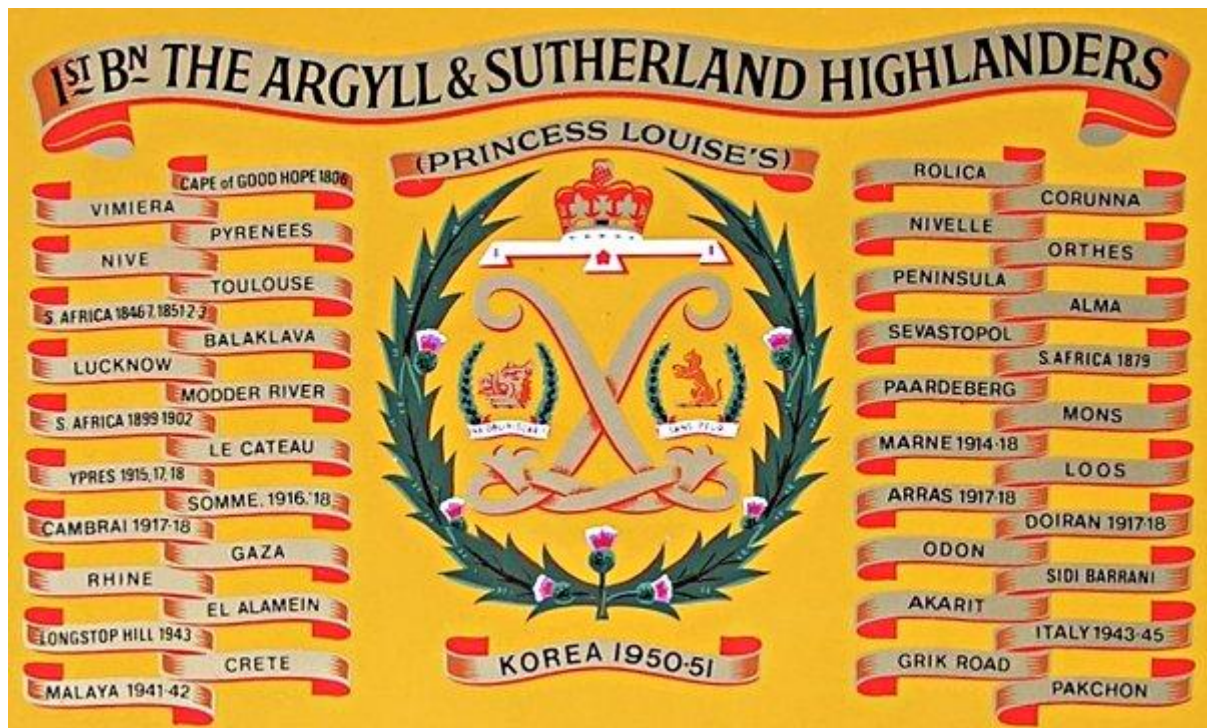
NE OBLIVISCAR (do not forget) graaf van Argyll

SANS PEUR (without fear) graaf van Sutherland

HERVORMINGEN

1ste Bataljon (91ste)

1794: 98ste (Argyllshire Highlanders) Foot

1798: 91ste (Argyllshire Highlanders) Foot

1804: 2de Bataljon opgericht

1809: 91ste Regiment Foot

1815: 2de Bataljon ontbonden

1864: 91ste (Argyllshire Highlanders)

1872: 91ste Princes Louise's Argyllshire Highlanders

1881: 1ste Princes Louise's Sutherland and Argyll Highlanders

1882: 1ste Princes Louise's (Argyll and Sutherland Highlanders)

1920: 1ste Argyll and Sutherland Highlanders (Princes Louise's)

1947: 1ste en 2de Bataljon worden samengevoegd

2de Bataljon (93ste)

1799: 93ste (Highland) Regiment Foot

1813: 2de Bataljon opgericht

1815: 2de Bataljon ontbonden

1861: 93ste Sutherland Highlanders

1881: 2de Princess Louise's Sutherland and Argyll Highlanders

1882: 2de Princess Louise's (Argyll and Sutherland Highlanders)

1920: Argyll and Sutherland Highlanders (Princess Louise's)

1947: 1ste en 2de Bataljon worden samengevoegd

91ste en 93ste Bataljon

1947: 1ste Bataljon ,The Argyll and Sutherland Highlanders (Princes Louise's)

1970: teruggebracht tot 1ste Bataljon The Argyll and Sutherland Highlanders

Balaklava Compagny (Princes Louise's)

1972: 1ste Bataljon The Argyll and Sutherland Highlanders (Princes Louise's)

wordt hervormd

2006: The Argyll and Sutherland Highlanders , 5de Bataljon , The Royal

Regiment of Scotland

HEEDEN

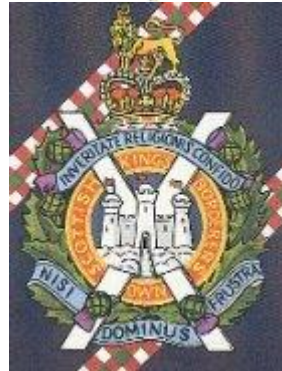
Vandaag de dag zijn we vele hervormingen verder en van de vele Schotse Regimenten zijn er uiteindelijk nog 5 Bataljons overgebleven.

DE Royal Scots & King's Own Scottish Borderers (1ste Bataljon)

The Royal Scots, het oudste regiment in de lijn, is opgericht in 1633 en bezit 149 Battle Honours. Begonnen om Tanger in 1680 verder tot aan de eerste Golfoorlog in 1991.

The King's Own Scottish Borderers werd opgericht in 1689 en heeft een lange en glorieuze geschiedenis. Mannen van de KOSB geserveerd bij Gallipoli, in de Slag van de Somme, bij Ieper en in Korea en Irak. Het Regiment eerder weerstond pogingen om het te fuseren met de Royal Scots na de terugkeer van de Golfoorlog in 1991.

Deze twee regimenten zijn om de Royal Scots / King 's Own Scottish Borderers (1st Battalion The Royal Regiment of Scotland).

ROYAL HIGHLAND Fusiliers - (2de Bataljon)

The Royal Highland Fusiliers werden opgericht in 1959, maar ze ontstaan vanuit de Royal Scots Fusiliers, de 21e Foot, die werden opgericht in 1678.

Hun strijd eert omvatten Blenheim, Waterloo en de Krim.

Het Regiment diende in de oorlog in Irak 2004.

Het wordt nu de Royal Highland Fusiliers (2nd Battalion The Royal Regiment of Scotland).

THE BLACK WATCH - (3de Bataljon)

Opgericht in 1725, de Black Watch was al een van de meest bekende in het Britse leger voor zijn controversiële recente inzet ten zuiden van Bagdad naar de Verenigde Staten ondersteunende strijdkrachten in Irak. Het haalde ook met onderscheiding tijdens de invasie van Irak in 2003, de weg naar Basra. Ook in haar strijd tijdens Waterloo, Alexandrië en Fontenoy.

Het wordt nu de Black Watch (3rd Battalion The Royal Regiment of Scotland). Het zal zijn beroemde rode hackle mogen houden, maar zal de nieuwe Regiment badge dragen.

Highlanders - (4e Bataljon)

Hoewel het Regiment ontstaan is in 1778 toen de Seaforth Highlanders gerekruteerd werden uit de Hooglanden en Eilanden van Schotland, werden zij later samengevoegd met de Gordon Highlanders. In 1961 werd de Queen's Own Highlanders gevormd uit de samenvoeging van de Seaforth Highlanders en de Cameron Highlanders. In 1994 vond een naamswijziging plaats en de Highlanders werden gevormd Regiment. Dit maakt nu deel uit van 7 Armoured Brigade.

Het wordt nu De Highlanders (4de bataljon The Royal Regiment of Scotland).

Argyll and Sutherland Highlanders - (5e Bataljon)

Opgericht in 1760, de Argyll en Sutherland Highlanders heeft grote onderscheidingen gehaald tijdens de Boerenoorlog, de Krimoorlog, de Spaanse Onafhankelijkheidsoorlog en de Koreaanse Oorlog. Het Regiment verdiende acht Victoria Crosses tijdens de Indische Mitterij.

Het wordt de Argyll & Sutherland Highlanders (5e Bataljon The Royal Regiment of Scotland).

HET VICTORIA CROSS

Het Victoria Cross is de hoogste onderscheiding voor dapperheid in het aanzicht van de vijand. Het wordt toegekend door de Britse monarch aan Britse en Commonwealth strijdkrachten. Het werd in 1854 tijdens de Krimoorlog voor het eerst overhandigd aan Lt Charles Davis Lucas (stuurman op de HMS Hecia)

Het Victoria Cross is ontworpen door H Armstead, een werknemer van juwelier Hancocks en Co.(Burlington Gardens London W1).Het kruis meet 1.375 cm breed en heeft een gewicht van 0.87gr. Het Crimson lint is 1.5 inch breed. Op een gegeven moment had men voor de Royal Navy een donker blauwe kleur en voor het leger een karmozijnrood lint.Maar in 1918 , ten tijde van de oprichting van de Royal Air Force, keurde Koning Edward dat vanaf die datum een karmozijnrode lint zou worden gebruikt voor alle takken van de diensten.

Oorspronkelijk werden de eretekens gemaakt uit het materiaal (roodkoper) van veroverde Russische kanonnen uit de Krimoorlog. Maar sinds het einde van de Eerste Werldoorlog wordt de medaille gemaakt uit materiaal van veroverde Chinese wapens.

Hieronder volgt een lijst van 16 Argyll & Sutherland Highlanders welke het Victoria Cross ontvangen hebben. Acht van deze medailles zijn tentoongesteld in het Regimental Museum in Stirling Castle.

Lance Corporal John Dunlay / 16 november 1857 / Lucknow , India

Captain William Stewart / 16 november 1857 / Lucknow , India

Privat David MacKay / 16 november 1857 / Lucknow , India

Privat Peter Grant / 16 november 1857 / Lucknow , India

Colour Sergeant James Munro / 16 november 1857 / Lucknow , India

Sergeant John Paton / 16 november 1857 / Lucknow , India

Lieutenant William McBean / 11 maart 1858 / Lucknow , India

Captain John Liddell / 31 juli 1915 / De Panne , België

Lieutenant John Graham / 22 april 1917 / Istabulat , Mesopotamie

2nd Lieutenant Arthur Henderson / 23 april 1917 / Fontaine-les-Croiselles , Frankrijk

2nd Lieutenant John Buchan / 21 maart 1918 / Marteville , Frankrijk

Lieutenant David MacIntyre / 24 – 27 augustus 1918 / Henin , Frankrijk

Lieutenant William Bissett / 25 oktober 1918 / Maing , Frankrijk

Lieutenant Kolonel Lorne Campbell / 6 april 1943 / Wadi Akarit , Tunesie

Major John Anderson / 23 april 1943 / Vangnet Hill , Tunesie

Major Kenneth Muir 23 september 1950 / Hill 282 , Songju , Korea